

SOCIALE DAG

Vrijdag 8 april 2011

Huize Nazareth
Goetsenhovenplein 22,
3300 Goetsenhoven (Tienen)

Groepswerk:

Hannah Walgrave, Laura Goyens, Bas Vrebosch (6Lwe), Andreas Van Vlaenderen, Laura Sente (6Lwi), Bram Vaes, Pieter Lambert (6MtweA) en Kristof Dewilde (6Eco)

Hoofdstuk I: de instelling

Huize Nazareth te Goetsenhoven is een woon- en zorgcentrum voor zowel valide, hulpbehoevende als dementerende bejaarden. Huize Nazareth was oorspronkelijk een klooster dat gebouwd werd volgens het concept van een vierkantshoeve en is nu helemaal gerenoveerd. Het hele complex bestaat uit vier afdelingen, die specifiek gericht zijn op de behoeften van de bewoners:

- Heilig Hart
- Sint-Elisabeth
- Sint-Jozef
- Sint-Franciscus

Heilig Hart is de afdeling van het rustoord Huize Nazareth dat toegankelijk is voor een groot deel van de bewoners. De gebouwen van Heilig Hart omvatten ruimtes die gebruikt worden voor ontspanning of die dienen als eetzaal. Verder zijn er ook kamers voor bejaarden die eerder slecht te been zijn of moeite hebben om nog alleen te leven. De kamers vinden we terug aan weerszijden van een lange gang. Ook hebben sommige bewoners een grotere kamer die zich in een aparte gang bevindt. Hoewel Heilig Hart voornamelijk de afdeling voor bejaarden zonder mentale of fysieke problemen is, wonen er toch ook enkele **zwakzinnigen**.

Sint-Elisabeth, gelegen in de linkervleugel als men Huize Nazareth binnenkomt, is een open afdeling van Huize Nazareth. Op Sint-Elisabeth verblijven ouderen die slecht te been zijn, dement zijn, een fysieke disfunctie hebben. Maar ook ouderen die gewoon van hun oude dag nog willen genieten. De afdeling bestaat uit 2 verdiepen en er zijn geen aparte delen waar bejaarden met dezelfde handicap bijeen zitten.

De afdeling Sint-Jozef is een afdeling voor bejaarden die vaak hulp behoeven en soms ook al wat mentaal zwakker zijn. De afdeling bestaat uit twee verdiepen. Elke bewoner heeft zijn eigen kamer. Er bestaan ook enkele kamers voor gehuwde koppels. Op de afdeling bevindt zich een eetruimte waar ook activiteiten worden georganiseerd.

De afdeling Sint-Franciscus is een gesloten afdeling voor hoofdzakelijk demente bejaarden, maar er wonen ook zwakzinnigen. Op dezelfde verdieping van deze afdeling wonen een zestal bejaarden die nog zeer goed mentaal zijn, maar eerder slecht te been zijn. Zij hebben een aparte gang met daar hun eigen kamers.

In het domein van Huize Nazareth bevindt er zich ook een residentie, Residentie Cappendaele-Signorie de Merode, die bestaat uit verschillende appartementen en bungalows waar valide 60-plussers verblijven. Deze kamers maken deel uit van het vroegere 4-sterrenhotel Vandelschilde.

In ons verslag werden de namen van de bewoners vervangen door fictieve initialen.

Hoofdstuk II: de activiteiten van die dag

Andreas (Heilig Hart):

Vrijdag 8 april, de laatste schooldag vóór de paasvakantie! Maar alvorens we twee weken kunnen uitslapen, moeten we vandaag nog vroeger dan tijdens een normale schoolweek uit de veren. Kristof, Laura S., Bram, Bas, Pieter, Laura G., Hannah en ikzelf staan stipt om 8 uur klaar om de bejaarden en het personeel van Huize Nazareth in Goetsenhoven een handje of twee toe te steken. Wij worden allen warm onthaald door de grappige en altijd opgewekte Kristof Bullens, onze contactpersoon voor vandaag en tevens de verantwoordelijke ter plaatse.

Kristof Bullens

Kristof vraagt ons in groepjes te verdelen. De volgende groepjes komen uit de bus: Kristof & ik, Hannah & Laura G., Laura S. & Pieter en Bas & Bram.

Kristof en ik krijgen als eersten een afdeling toegewezen. We zijn blij dat het een afdeling is met niet-dementerende bejaarden. Deze afdeling draagt als naam 'Heilig Hart'. We worden voorgesteld aan Miriam, de persoon die ons gedurende de hele dag zal sturen en leiden.

Miriam

Op het moment dat we binnenkomen in de ruimte, waar de meesten van de bejaarden de dag doorbrengen, staan alle tafels reeds gedekt en klaar. Miriam vraagt ons om enkele boterhammetjes te smeren en te roosteren. Dit doen we met veel plezier, al krijgen we op dat moment wat last van het vroege opstaan. Tijdens het smeren van de boterhammen krijgen we de kans om de bejaarde mensen een beetje beter te leren kennen en om al wat contacten te leggen. Zo komen we te weten dat **A.** suikerziekte heeft, waardoor ze ofwel heel blij en opgewekt is ofwel zeer verdrietig. Ook zien we vanuit onze ooghoeken dat **N.** een vrouw die er nog niet zo oud uitziet, blij is dat er eens jong bloed in de afdeling aanwezig is.

Na het ontbijt mogen ik en Kristof de tafels afruimen. Er wordt hierbij geen speciaal systeem gevolgd, alleen is er een kar waar alles op moet worden gesorteerd. Dus het bestek in de rechtse bak, het vuil in de linkse bak, de borden op de bovenste plaat en de bekers en kopjes

op de plaat eronder. Kristof spuit met een speciaal kuisproduct op de tafels en ik veeg met de doek de tafels proper. Wat een teamwork!

Na het afruimen van het ontbijt en na iets te hebben gedronken met de medeleerlingen breekt het moment aan om de mensen te amuseren en te ontspannen. Tijd voor de kleurenbingo! Elke deelnemer krijgt een kaart met verschillende vormen die dan nog eens verschillende kleuren hebben. Vervolgens trekt Miriam een kaart met daarop een vorm in een welbepaalde kleur. Wie dezelfde combinatie heeft mag die bedekken met een stukje papier. Kristof en ik moeten eerst helpen, want de bejaarden kunnen niet zo goed volgen. Maar na een tijdje wordt Miriam weggeroepen en neem ik het hoopje kaarten over. Nu ben ik de 'omroeper'. **E., N. en mevrouw V.** winnen elk een spelletje. Dit is één van de leukere momenten van de dag.

Omdat we ons zo amuseren, vliegt de tijd voorbij. Het is ondertussen al 11 uur, met andere woorden tijd om de tafels te dekken voor het middagmaal. We moeten overal bestek en een servet leggen. Stilaan komt ons ter ore dat het middagmaal bestaat uit een gepaneerde visfilet met Provençaalse saus. Heel lekker! Geleidelijk aan loopt de ruimte vol en mogen wij beginnen opdienen. We moeten wel opletten wie er allemaal zoutloos moet eten. Iedereen krijgt na het eten nog een koffietje met een frangipanetje, een puddinkje ofwel een banaan. Na een uurtje heeft iedereen zijn maaltijd op en mogen ik en Kristof weer beginnen afruimen en afvegen. Het lukt echter niet meer zo vlot als die morgen. We willen allebei spuiten en niemand wil de tafels afvegen. Maar na het sluiten van een compromis, geraken we eindelijk klaar. We brengen samen met Miriam de vaat weg, maar op weg naar de keuken, meer bepaald in de lift, sneuvelt een glas. Niet getreurd: glazen in overvloed!

Na wat ontspanning, mogen ook wij samen met de andere leerlingen ons middagmaal verorberen. We krijgen dezelfde maaltijd als de bejaarden. We vertellen elkaar wat hij/zij die dag al heeft meegemaakt en zo komen we te weten dat de vader van Pieter werkt in Huize Nazareth.

Van 13.00u tot 14.00u gaan Miriam, Kristof en ik nog wat koffie

rondbrengen op de kamers. Zo ontmoeten

we ondermeer een bejaard koppel dat in het de instelling woont.

Terwijl Miriam zich omkleedt voor een wandeling met de bejaarden, kunnen we nog even ontspannen. Het is schitterend weer buiten.

Die tien minuutjes ontspanning doen ons goed. We zijn weer fris en monter voor een

wandeling. Eerst helpen we iedereen in een rolstoel en dan vangen we onze wandeling aan.

Meteen merken we hoe prachtig het domein wel is. Eerst duw ik **mevrouw V. en Kristof duwt KT**, een blinde man. Maar na een tijdje wisselen we van patiënt. Al pratend komen we veel te weten over **meneer KT en mevrouw V.** Jos is vorig jaar blind geworden als gevolg van zijn suikerziekte. **Mevrouw V.** is 84 jaar en zit nog maar 8 maanden in het rusthuis. Voor haar intrek nam in het rusthuis, bewoonde ze een staancaravan, waarin ze de

strengere winters met moeite doorstond. Ze had namelijk geen verwarming. Het wordt een leuke wandeling langs rustige wegen en we amuseren ons. Op de foto links lijkt het alsof ik de uitputting nabij ben, maar schijn bedriegt.

Eenmaal terug in het domein, rest er ons nog een klein beetje tijd om iets fris te drinken.

Kristof (Heilig Hart):

De dag begon om half negen, rustig, aan de ingang van het domein Huize Nazareth in Goetsenhoven. Ik was al ietsje vroeger aanwezig, net na Laura was ik aangekomen. Wanneer ook Andreas zijn weg naar het rustoord gevonden had, gingen we naar binnen.

Het was even zoeken naar de juiste ingang, gezien de grootte van het domein en de weinige richtingsaanwijzers, maar uiteindelijk hebben we toch een man gevonden die gelukkig ook nog eens de man was die wij zochten: Kristof, de verantwoordelijke. Nadat alle leerlingen aangekomen waren, heeft Kristof ons in groepjes over de verschillende afdelingen van Huize Nazareth verdeeld. Andreas en ik mochten gaan helpen in de afdeling Heilig Hart.

Heilig Hart was niet zo ver van de inkom afgelegen. Kristof liet ons achter in de grote zaal van de afdeling, die als eetzaal en entertainmentzaal dient. Daar ontmoetten we Miriam, die is werkzaam in het woon- en zorgcentrum als animator. Het was iets na half negen, en relatief rustig in de eetzaal. Enkele bejaarden namen nog hun ontbijt, maar de meesten hadden dit al vlak na achten gedaan. Miriam wist ons te vertellen dat de eetzaal voor het ontbijt om acht uur open gaat.

Onze eerste taak was voornamelijk de tafels afruimen en schoonmaken. Miriam was het enige personeel dat op dat moment actief was in de eetzaal. Even later, wanneer het iets drukker

werd, hebben Andreas en ik dan ook moeten inspringen bij het brood roosteren en het boterhammen smeren. Op zich vrij eenvoudige taken, lijkt het, maar toch moesten we er ons hoofd continu bijhouden: niet alle bejaarden mochten gewoon brood eten bijvoorbeeld.

Om half elf was de eetzaal weer helemaal proper. Enkele bejaarden bleven er met elkaar babbelen, maar Miriam bracht ons naar een personeelsruimte waar we even wat konden drinken samen met de andere leerlingen, want ook hun eerste shift zat erop.

Wanneer onze benen even uitgerust waren – want het ontbijt bezorgen en tafels afruimen in zo'n grote zaak is best een vermoeiende taak – kregen we van Miriam een korte rondleiding door de gebouwen van Heilig Hart. We hielden halt bij een deur die uitgaf op een kleine kamer. Miriam vertelde ons dat daarin spullen lagen voor activiteiten die binnen gehouden konden worden. Het was even rondwalen door de gebouwen eer we een sleutel konden bemachtigen, maar uiteindelijk geraakten we binnen en namen we alles wat we nodig hadden om even te kunnen bingoën.

Met een tiental oudjes hebben we twee keer een variant op het originele bingospel gespeeld. Onze taak was voornamelijk alles een beetje in goede banen te leiden. Sommige bejaarden die meespeelden, kwamen namelijk uit aanliggende afdelingen en hadden soms wat moeite om het spel te begrijpen. Uiteindelijk hebben we de bejaarden die meegespeeld hebben wel een leuke tijd bezorgd, zeker diegenen die ook nog gewonnen hebben.

Het was sneller middag dan we dachten – maar dat betekende helemaal niet dat we het nu kalmer aan konden doen, integendeel: terug in de grote zaal wachtten we samen met Miriam op het personeel van de keuken. Intussen stroomde de eetzaal ook voller en voller. Wanneer het eten gearriveerd was, hielden Andreas en ik ons bezig met het opdienen. Net zoals bij het ontbijt, was er voor sommige bewoners een ander menu omwille van zaken die ze niet mochten eten. Eerst was het wat moeilijk om het juiste bord bij de juiste persoon af te leveren, maar al snel konden we rekenen op de hulp van de bewoners, die hun hand opstaken als we hun naam riepen. Verder hielden we ons ook bezig met het helpen van servetten omdoen of het bijschenken van drank. Wanneer iedereen gedaan had, was het opnieuw onze taak om alle tafels weer in een kraaknette toestand te brengen.

Bij het afruimen is er maar één glas gesneuveld, maar Andreas en ik waren ook best wel uitgeput. Gelukkig konden we deze keer iets langer uitrusten, terwijl Miriam haar verzorgerkostuum omwisselde voor haar gewone kledij. Er was voor de namiddag namelijk een wandelingetje door Goetsenhoven gepland, omwille van het prachtige weer die dag. Ook Andreas en ik gingen mee.

De meeste bewoners van Huize Nazareth zijn niet meer al te goed te been. Onze wandeling door Goetsenhoven leek daarom van ver misschien ook meer op een rolstoelenrace. We waren ongeveer een twintigtal “wandelaars”, maar er waren slechts twee bewoners die zonder rolstoel megingen. Het was best wel moeilijk, die wandeling, omwille van de hellingen en dalingen die de weggetjes in Goetsenhoven kennen. Uiteindelijk hebben we wel alle rolstoelen kunnen vasthouden en zijn we ook veilig teruggeraakt, waar een verfrissend drankje op ons te wachten stond.

Tijdens de wandeling was de tijd voorbijgevlogen – in tegenstelling tot de uren die we doorgebracht hebben in de eetzaal. Het was half vier voor we het goed beseften. We zijn sommige bewoners nog dag gaan zeggen, en daarna werden we door onze ouders opgehaald.

Bas en Bram (Sint-Jozef):

's Ochtends hebben wij mee het ontbijt helpen ronddelen aan de bewoners en hebben we wat gebabbeld met hen. Daardoor leerden we elkaar al wat beter kennen. Nadien hebben we zelf gegeten en zijn we direct overgegaan tot het klaarzetten van het middagmaal. Dat verliep al even vlot als het ontbijt. De bewoners waren blij dat er eens wat nieuw volk rondliep, die nog niet genoeg hadden van de vele verhalen! Daarna was het koffiebedeling in de kamers zelf en als afsluiter een mooie wandeling door het dorp.

Laura G. (Sint-Jozef):

Nadat we om 8 uur 's ochtends in Huize Nazareth aangekomen waren, bracht één van de werknemers Hannah en mij naar de afdeling Sint-Jozef, waar Evelyne ons zou begeleiden. Lang stonden we niet stil, want het was meteen tijd voor het ontbijt. In de eetruimte werd een grote metalen kast binnengerold waar al de schotels met eten in staken. Deze schotels waren al helemaal aangepast aan de noden van de bewoners. Hannah en ik moesten voor sommige onder hun de boterhammen smeren, eitjes pellen en koffie of water inschenken. Na het ontbijt keerde elke bewoner terug naar zijn/haar kamer en begonnen wij met afruimen. De kast werd naar de keuken gebracht, waar alles afgewassen wordt. Om de tijd tussen het ontbijt en het middagmaal op te vullen, besloten we een activiteit te houden, namelijk mandala's inkleuren. De bewoners die meededen leerden we zo een beetje beter kennen. Om half 12 stond het middageten klaar: puree met visfilet in provençaalse saus. Na het afruimen en zelf gegeten te hebben brachten we de koffie rond, en zochten we drie bewoners die graag mee wandelen wilden. Drie, want het was een lange wandeling en dus in rolstoelen, en wij konden natuurlijk niet meer dan één rolstoel duwen. We verzamelden aan de ingang, waar we onze klasgenoten weer terugzagen, die ook megingen. Na toch wel een uitputtende wandeling in het warme Goetsenhoven, kregen we nog een drankje, maar dan was het al tijd om afscheid te nemen.

Hannah (Sint-Jozef):

Om 8u 's morgens werden we al verwacht aan de inkom van Huize Nazareth en er was op dat vroege uur al volop activiteit in het rusthuis. Laura en ik gingen naar de afdeling Sint-Jozef waar we de dag zouden doorbrengen met Eveline. We begonnen direct aan het ontbijt, dat voor iedere bewoner anders was. Het hield in dat we boterhammen moesten smeren, eitjes pellen, koffie inschenken,... Nadat we het ontbijt hadden opgeruimd konden we enkele bewoners overhalen om met ons mandala's te kleuren. Om iets voor 12u was het alweer tijd voor het middagmaal. We hielpen iedereen die met zijn karretje aankwam op zijn/haar stoel en begonnen het eten uit te delen. Hierna gingen we naar de gelijkvloers om samen met de andere leerlingen te eten. Nadat we ook de koffie hadden rondverdeeld, begonnen we aan de zoektocht voor mensen die mee wilden voor een 'grote wandeling' in een rolstoel. We vonden er drie op onze afdeling. Samen met de andere leerlingen, begeleiders en bewoners vertrokken we dan op een wandeling van ongeveer een uur. Toen we terugkwamen bedankten we de begeleiders en gingen naar huis.

Pieter (Sint-Franciscus) :

Wanneer we aan het rusthuis arriveerden, kregen we een kort woordje uitleg en werden we per twee opgedeeld, en gingen we naar een andere afdeling. Laura en ik zaten op Sint-Franciscus, waar de residenten met mentale problemen zitten. Wat mij opviel is dat we bijzonder weinig konden doen, vooral in voormiddag. We keken en luisterden vooral en maakten kennis met de residenten. We hebben ook wel wat geknutseld, maar er was jammer genoeg maar één resident die mee wou doen. Net voor het middagmaal hebben we geholpen met het klaarmaken van het eten voor de residenten en daarna hebben we ook gegeten, samen met de anderen die in dit rusthuis waren voor de sociale dag. In de namiddag hebben we een wandeling gemaakt met in het zonnetje met enkele residenten in de rolstoel. Het voorbereiden op de wandeling nam natuurlijk wel wat tijd in beslag en we hebben ook wel enige tijd gewandeld. Tegen de tijd dat we terug waren was onze dag al voorbij en hebben we nog wat buiten gezeten tot we naar huis vertrokken.

Laura S.(Sint-Franciscus):

Om 8u00 waren we allemaal aangekomen bij Huize Nazareth in Goetsenhoven. Hier maakten we kennis met Kristof, de verantwoordelijke. We verdeelden ons in groepjes per twee, ik ging samen met Pieter, en werden vervolgens naar onze afdeling begeleid. Kristof bracht me naar de afdeling Sint-Franciscus, de gesloten afdeling van Huize Nazareth. Pieter was reeds op deze afdeling, omdat zijn papa er hoofdverpleger is. Daar wachtten Johan,

Pieters papa, en Katja, onze begeleidster voor deze dag, ons op om ons een korte rondleiding te geven. Het werd ons al zeer snel duidelijk dat Katja niet stil kan zitten en soms gewoon verdwijnt.

Allereerst gingen we mee met Johan geneesmiddelen geven aan een zestal personen die zich ook op dezelfde verdieping bevonden. Deze personen hadden een kamer buiten de gesloten afdeling. Om naar die gang te gaan, moesten we een code indrukken (het jaar 2008 maar omgekeerd) waardoor een elektrische deur zich opende. Zij zijn dus mentaal nog zeer goed, maar eerder slecht te been. Deze mensen waren zeer enthousiast dat we een dagje mee kwamen helpen en waren zeer benieuwd wie we waren, welke richting we deden en natuurlijk ook dé vraag wat we volgend jaar gingen studeren.

Hierna maakten we kennis met de mensen van de gesloten afdeling en kregen we een korte uitleg over de verschillende soorten dementerenden. Zo was er een man die dementie had gekregen door te veel alcoholgebruik, hij was zeer behulpbehoevend. Voor het middagmaal hebben we ook nog geknutseld. Katja vroeg Pieter en mij om tulpen van origami te maken om de eetzaal mee te versieren, het leek ons op het eerste gezicht nog vrij eenvoudig. Dat bleek echter niet waar, na een hele basisstap en enkele bijkomende trucjes te proberen gaven we op uit pure frustratie. Na de origami was het tijd om samen met de mensen te knutselen, we besloten om ballonnen vol met lijm te smeren en er dan met touw rond te draaien. Dit was fijn, maar echt veel mensen deden er niet mee. Vaak omdat ze het niet konden of niet beseften wat de bedoeling was. Om 12u was het tijd om het eten uit te delen, Pieter en ik mochten de kiwi's alvast snijden voor het dessertje. Nadat we de mensen te eten hadden gegeven was het onze beurt om samen met de rest te gaan eten. Het was gepaneerde vis met Provençaalse saus en puree, zeer lekker!

Rond 14u00 verzamelden we met enkele mensen van onze afdeling om samen met de andere afdelingen een wandeling te maken in de buurt. We konden natuurlijk niet iedereen van de afdeling meenemen, omdat de meesten in een rolstoel zitten. De wandeling was zeer leuk, het was mooi weer en zo konden we ook horen wat de anderen hadden gedaan. Het was een lange wandeling en de zon op ons gezicht deed enorm deugd. Na een dik uurtje waren we terug in Huize Nazareth. De mensen konden op het pleintje buiten wat water of grenadine drinken. Een vijftal minuutjes later kwam mijn papa me reeds halen om naar het rapport te gaan.

Hoofdstuk III: Individuele evaluatie

Andreas (Heilig Hart):

Het was een leuke en toffe dag. Op sociaal vlak was het voor mij een verrijkende ervaring. Als vrijwilliger ben je constant bezig met mensen: je praat met hen, je wandelt met hen, je smeert hun boterhammen,... Het was voor mij een interessante leerschool in het leggen van contact met vreemden.

De oudjes waren ook zeer aangenaam en vriendelijk. Ze gaven mij voortdurend complimentjes. Ik was nogal geleid!

De taken waren niet zo zwaar of moeilijk. Het zwaarste werk van de dag vond ik het roosteren van de boterhammen. Dit was vrij pijnlijk voor mijn vingers

Het personeel was heel vriendelijk en grappig. Je merkte aan hun inzet hoe gedreven zij hun werk verrichtten. Echt prachtig!

Echt een dag om nooit meer te vergeten!

Kristof (Heilig Hart):

Acht april was een bijzondere dag. Het was vooral vermoeiend maar uiteindelijk best nog wel plezierig. Het was voor mij de eerste keer om te helpen in een bejaardentehuis. Ik had wel al vrijwilligerswerk gedaan in een tehuis voor mentaal gehandicapten, maar dat was totaal verschillend van de ervaring die ik in Goetsenhoven opgedaan heb. Ik heb die dag mensen leren kennen met verhalen, en het was wel fijn om daarnaar te luisteren. Het doet ook goed om te zien dat de meeste bejaarden ook echt wel graag vertellen en blij zijn dat je luistert en tijd voor hen hebt, en het is leuk om horen dat je werk geapprecieerd wordt tijdens het afruimen bijvoorbeeld. Ik heb die dag warme glimlachen gezien en als die er zijn, is het altijd fijn om mensen te helpen.

Bram (Sint-Elisabeth):

In het begin vond ik het wat moeilijk omdat ik eerst niet wist waar ik moest helpen en ik had niet van in het begin door wat er allemaal moest gebeuren.

Maar na een halfuurtje liep alles echt los en was er een goede samenwerking tussen iedereen. Leuk dat ze ons zo in de groep hebben opgenomen!

De bewoners waren echt lieve mensen en je zag dat ze onze inspanningen apprecieerden, dat gaf me voldoening.

Bas (Sint-Elisabeth):

Ik vond het echt een enorm leuke dag. Een dikke pluim voor de mensen die daar dag in dag uit werken en alles voor de oudere generatie overhebben!

Ik was blij dat ze me een sympathieke jongen vonden, maar dat zal wel komen omdat ze iemand nieuw hadden gevonden om hun verhalen aan kwijt te kunnen :)

Ik zou het niet m'n hele leven kunnen doen als job, maar ik zou er echt niet mee inzitten om zo'n dag nog eens over te doen, zeker ook omdat m'n 'collega's' echt vriendelijke mensen zijn.

Laura G. (Sint-Jozef):

Voor mij is de sociale dag heel goed verlopen. Ik vind het een leuk initiatief van onze school uit dat we dit kunnen doen. Ik had namelijk geen idee van hoe het er aan toe ging in een rusthuis. En nu heb ik er echt een positief gevoel over. We werden door de werknemers en bewoners meteen verwelkomd. Voor de bewoners was het ook wel eens wat anders, al dat jong volk daar. We hebben zeker niet stilgezeten, er was steeds wel werk. We hebben wel het 'toffer' werk mogen doen, zo moesten we de bewoners niet wassen. Ik wist het al, maar stond nog eens stil bij het feit dat het geen makkelijke baan is. De mensen die er werkten, zoals Evelyne, waren heel vriendelijk en stelden ons op ons gemak, want in het begin wist je toch niet echt hoe je moest reageren of doen. Ook de bewoners leren kennen was super. Zo kreeg ik al meteen de vraag of ik nog zou terugkomen! Al bij al was het dus zeker een geslaagde dag!

Hannah (Sint-Jozef):

Ik vond het over het algemeen een geslaagde dag! Onze begeleidster Eveline was zeer vriendelijk en we kwamen goed overeen met haar. In het begin was het even wennen om de bewoners te helpen, maar ik vond dat je het heel rap gewoon werd. Ze waren ook heel vriendelijk en vonden het leuk als je hen aanbood om te helpen. Het was ook interessant om eens te zien wat het nu inhoudt om te werken in een rusthuis en mijn visie hierop is helemaal veranderd door de sociale dag. De begeleiders doen echt hun best om activiteiten te doen met de bewoners en ze verzorgen hen goed. Wat me ook opviel is dat Eveline alle bewoners zeer goed kende en direct merkte wanneer er iemand ontbrak. Ik heb ook ontdekt dat het echt wel zwaarder werk was als ik verwachtte, en ik ging 's avonds moe maar tevreden naar huis.

Pieter (Sint-Franciscus):

Ik vond het toch wel een hele ervaring. Het is een heel andere wereld in het Sint Franciscus. Ik en Laura merkten dat het helemaal niet zo eenvoudig was voor de verplegers en verpleegsters om elke resident de hele tijd in het oog te houden. Ze hadden echt wel hun handen vol. Ik denk dat je zo een job wel heel graag moet doen om het vol te houden. Daarentegen vond ik het wel fijn om er voor één dag bij te zijn en toch wel wat te helpen, hoewel dat meestal moeilijk was. We probeerden af en toe contact te maken met de residenten en soms lukte dat, soms niet. Maar het is geweldig om iemand te zien lachen als je tegen hem of haar praat, terwijl je niet eens zeker bent of hij of zij het wel begrepen heeft. Wat me ook wel opviel in het Sint Franciscus was dat het daar overal zeer warm was. Daarom was ik toch wel blij om na de middag de wandeling te kunnen maken met de residenten. Deze wandeling was geweldig. Het was prachtig weer en gezellig. De persoon die ik droeg in de rolstoel heeft niet veel gezegd, maar wanneer ik tegen hem praatte lachte hij toch, dus ik denk dat hij het ook wel leuk gehad heeft. Al bij al een geslaagde dag, maar het is zeker niet iets wat ik elke dag zou willen doen.

Laura S. (Sint-Franciscus):

Ik vond het een zeer leuke en ook leerrijke dag, je leert werkelijk wat de sociale sector zo allemaal inhoudt. Toen ik vernam dat ik naar de gesloten afdeling had ik eerst wel wat schrik voor wat er zou gebeuren, maar alles viel enorm mee. Voor de middagpauze leerden we de afdeling en de verschillende ruimtes wat meer kennen. We hebben toen veel gekeken hoe alles in zijn werk ging, het was misschien wel fijn geweest moesten we iets meer gedaan kunnen hebben. Zowel de verplegers als de mensen daar waren zeer vriendelijk. Zo was er bijvoorbeeld K., een dementerende vrouw, die Pieter een knappe jongen en mij een mooi meisje vond. Complimentjes krijgen is natuurlijk altijd fijn en ze beschouwde ons dan ook als een koppeltje. Het knutselen met de ballon vond ik een fijn ideetje om zo de eetzaal wat op te fleuren. Tijdens het middagmaal vroegen ze of we enkele personen zelf eten wilden geven, maar dat deed ik toch liever niet. De wandeling in de namiddag vond ik het leukste van de hele dag. We konden zo ook eventjes praten met de anderen en de stralende zon was heerlijk. In het begin was het eventjes wennen om een rolstoel te besturen, je moet goed opletten en een verhoging oprijden was niet altijd even gemakkelijk. Maar als je zag hoe de mensen genoten van de wandeling en de zon, gaf dat enorm veel voldoening. Hoewel ik me die dag goed geamuseerd heb en veel heb bijgeleerd, denk ik niet dat werken in de sociale sector iets voor mij is.